

Sygn. akt III U 34/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>sędzia Danuta Poniatowska</i>
Protokolant:	<i>Marta Majewska-Wronowska</i>

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 grudnia 2022 r. w Suwałkach

sprawy **J. D.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość świadczenia

w związku z odwołaniem J. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 30 grudnia 2021 r. znak (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustala wysokość emerytury J. D. w kwocie (...) złotych brutto, przyjmując do ustalenia wysokości emerytury:

- wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego - 131,43 (sto trzydzieści jeden 43/100)%,

- wartość kapitału początkowego na dzień 1.01.1999 r. - 148 404,63 (sto czterdzieści osiem tysięcy czterysta cztery 63/100) złotych,

- zwaloryzowany kapitał początkowy przyjęty do ustalenia wysokości emerytury - 741 221,03 (siedemset czterdzieści jeden tysięcy dwieście dwadzieścia jeden 03/100) złotych;

2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

Decyzją z 30.12.2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., powołując się na art. 108 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 291 ze zm.) przeliczył J. D. emeryturę od 1.12.2021 r.

W odwołaniu od tej decyzji J. D. wniósł „pozew”, w którym domagał się „sądowego wstrzymania terminu uprawomocnienia się decyzji o przeliczeniu emerytury...”. W uzasadnieniu wskazał, że wniósł do pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. o wydanie zaświadczeń dotyczących okresów składkowych i nieskładkowych jego pracy, w celu weryfikacji i sprawdzenia poprawności wyliczenia świadczenia emerytalnego. Ponieważ nie otrzymał tych zaświadczeń, nie jest w stanie odnieść się do prawidłowości wyliczenia świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji.

Wobec wątpliwości co do treści „pozwu” i stawianych zaskarżonej decyzji zarzutów, Sąd wezwał odwołującego się do odniesienia się do odpowiedzi na odwołanie sporządzonej przez organ rentowy. Udzielona odpowiedź (k. 37-38) świadczyła o niezrozumieniu zasad postępowania przed organem rentowym i sądem. W związku z tym sprawa została skierowana na posiedzenie przygotowawcze w trybie art. 205⁴ k.p.c., w trakcie którego J. D. sprecyzował, że żąda ustalenia wysokości emerytury w oparciu o rzeczywiste dochody, osiągnięte w trakcie zatrudnienia (k. 50), a następnie złożył pismo procesowe z załączonymi odpisami świadectw pracy, wnosząc o powołanie biegłego w celu wyliczenia rzeczywistych dochodów w okresach zatrudnienia (k. 51-60).

Sąd ustalił, co następuje:

J. D. (ur. (...)) wystąpił z wnioskiem o emeryturę 17.09.2021 r. Decyzją z 8.10.2021 r. przyznano mu prawo do emerytury na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 291 ze zm.) począwszy od 17.09.2021 r. w kwocie zaliczkowej, a następnie decyzją z 12.12.2021 r. w kwocie ostatecznej, po zakończeniu pełnej komunikacji z OFE (akta rentowe k. 26 i 54).

Decyzję tę poprzedziła decyzja z 15.10.2021 r. o ponownym ustaleniu J. D. kapitału początkowego. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy nie uwzględnił okresów od 26.08.1987 r. do 31.08.1987 r. nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy i 1.03.1993 r. – brak podstawy wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne. Ponadto do wyliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto wynagrodzenie minimalne obowiązujące w danym roku za okres od 1.05.1981 r. do 31.10.1981 r., od 25.11.1981 r. do 27.06.1982 r., od 1.07.1982 r. do 20.09.1983 r. i od 19.11.1987 r. do 31.05.1988 r., ponieważ wnioskodawca nie przedłożył dokumentów potwierdzających wysokość zarobków.

Zaskarżoną decyzją z 30.12.2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., powołując się na art. 108 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 291 ze zm.) przeliczył J. D. emeryturę od 1.12.2021 r. w związku z wnioskiem z 23.12.2021 r., po ustaleniu, że po przyznaniu emerytury podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Po wydaniu decyzji o przyznaniu emerytury, J. D. wielokrotnie składał „wnioski”, „pozwy” i tym podobne pisma, w których domagał się ustalenia wysokości emerytury/kapitału początkowego w oparciu o rzeczywistą wysokość wynagrodzenia otrzymywanego w trakcie zatrudnienia. Twierdził, że w trakcie zatrudnienia odprowadzał składki na ubezpieczenia społeczne i organ rentowy winien na tej podstawie ustalić rzeczywistą ich wysokość.

Sąd pozyskał akta osobowe wnioskodawcy z okresu:

1. pełnienia zawodowej służby wojskowej od 1.06.1976 r. do 30.07.1980 r. (k. 110-188 i 85-99 kopia akt personalnych i list płac),
2. zatrudnienia w (...) w K. w okresie od 1.05.1981 r. do 31.10.1981 r. (k. 74),
3. zatrudnienia w (...)w K. od 23.11.1981 r. do 27.06.1982 r. (k. 70),
4. zatrudnienia w (...) w K. od 19.11.1987 r. do 31.05.1988 r. (k. 83).

Bazując na aktach osobowych wnioskodawcy i znajdujących się w nich dokumentach, zwłaszcza na dokumentach finansowych: kartach wynagrodzeń i listach płac, biegła z zakresu rachunkowości i finansów wyliczyła wysokość wynagrodzenia J. D. w latach, za które organ rentowy przyjął wynagrodzenie minimalne. Z jej opinii, niekwestionowanej pod względem rachunkowym, ani przyjętych składników wynagrodzenia, wynika, że J. D. otrzymał wynagrodzenie w wysokości:

- w roku 1980 (od 1.01.1980 do 30.07.1980) - 42.695 zł.,
- w roku 1981 (1.05.1981-31.10.1981 i 23.11.1981-31.12.1981) – 34.913 zł.,
- w roku 1982 (1.01.1982-27.06.1982) – 37.564 zł.,
- w roku 1987 (19.11.1987-31.12.1987) – 28.474 zł.,
- w roku 1988 (1.01.1988-32.05.1988) – 198.888 zł.

Tak obliczone wynagrodzenie w spornych latach, spowodowało podwyższenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wnioskodawcy do 131,43 %, wartość ustalonego kapitału początkowego na dzień 1.01.1999 r. wzrosła z 134.349,38 zł do 148.404,63 zł. Po dokonanej waloryzacji kapitału początkowego, wzrosła też wysokość emerytury J. D. do (...) zł. (opinia k. 207-213).

Organ rentowy do ustalenia wysokości kapitału początkowego przyjął okres służby wojskowej od 26.04.1973 r. do 30.07.1980 r. na podstawie ksiąteczki wojskowej i zaświadczenia Wojskowej Komendy Uzupełnień (k. 3 i 4 akt rentowych (...)). Na podstawie nadesłanej listy uposażeń biegła wyliczyła uposażenie J. D. za rok 1980, które przyjęte zostało do wyliczenia kapitału początkowego. Brak natomiast danych dotyczących uposażenia za okresy wcześniejsze. Należy zauważyć, że okres zawodowej służby wojskowej odwołującego był krótki – 4 lata 1 miesiąc i 29 dni. W tym czasie wnioskodawca odbywał przeszkolenie w szkole podoficerów, a w aktach personalnych brak jakichkolwiek adnotacji o uposażeniu przed rokiem 1980.

Brak też adnotacji dotyczących wypłaty wnioskodawcy należności związanych ze zwolnieniem ze służby wojskowej, które według twierdzeń wnioskodawcy otrzymywał przez rok po zwolnieniu ze służby.

Odnośnie wypłaty wnioskodawcy należności związanych ze zwolnieniem ze służby wojskowej, biegła w opinii wskazuje, że zgodnie z art. 84 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (t. j. Dz. U. z 1997 r., Nr 10, poz. 55) żołnierzom zwolnionym z zawodowej służby wojskowej przysługiwało co miesiąc przez okres jednego roku po zwolnieniu ze służby uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym, należne na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym. Stanowisko to jest błędne, gdyż biegła powołała się na przepisy, które nie obowiązywały w dacie zwolnienia J. D. ze służby wojskowej. Z kopii rozkazu personalnego Dowódcy (...) z 20.06.1980 r. wynika, że J. D. został zwolniony na własną prośbę z zawodowej służby wojskowej i przeniesiony do rezerwy na podstawie art. 49 i 51 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz.U. Nr 16, poz. 134 ze zm.), zgodnie z którymi żołnierza można zwolnić z zawodowej służby wojskowej na jego prośbę, która powinna być rozpatrzona w ciągu 3 miesięcy od jej wniesienia. Ustawa o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych w brzmieniu obowiązującym w dacie zwolnienia, nie przewidywała wypłaty żołnierzom zwolnionym z zawodowej służby wojskowej co miesiąc przez okres jednego roku po zwolnieniu ze służby uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami. Przepis art. 84 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych przyznający te uprawnienia obowiązuje od 1.01.1993 r. W związku z tym należy uznać, że odwołujący się wprowadza w błąd Sąd i organ rentowy i brak było podstaw do uwzględnienia tych rzekomo przyznanych należności przy obliczaniu kapitału początkowego.

W aktach osobowych dotyczących zatrudnienia w (...) w K. w okresie od 1.05.1981 r. do 31.10.1981 r. (k. 74), znajdują się listy płac J. D. za cały okres jego zatrudnienia. Stanowiły one podstawę do wyliczenia wynagrodzenia zamiast przyjętego przez organ rentowy wynagrodzenia minimalnego.

W aktach osobowych dotyczących zatrudnienia w (...) w K. od 23.11.1981 r. do 27.06.1982 r. (k. 70), znajdują się karty wynagrodzeń J. D. za cały okres jego zatrudnienia. Stanowiły one podstawę do wyliczenia wynagrodzenia zamiast przyjętego przez organ rentowy wynagrodzenia minimalnego.

Podobnie karty wynagrodzeń wnioskodawcy znajdują się w jego aktach osobowych dotyczących zatrudnienia w (...) w K. od 19.11.1987 r. do 31.05.1988 r. (k. 83). Również one stanowiły one podstawę do wyliczenia wynagrodzenia zamiast przyjętego przez organ rentowy wynagrodzenia.

Innych dokumentów osobowych i płacowych nie pozyskano. Wnioskodawca również nie przedstawił żadnych dodatkowych dowodów na wykazanie faktycznie otrzymywanego wynagrodzenia.

W okresie od 1.07.1982 r. do 20.09.1983 r. J. D. zatrudniony był w przedsiębiorstwie (...) (zaświadczenia k. 8 akt rentowych (...)). Ten okres został uwzględniony przez organ rentowy do okresów ubezpieczenia, uwzględniono też dochody, przyjmując minimalne wynagrodzenie obowiązujące w tym okresie (k. 75, 76 (...)).

W okresie od 4.10.1983 r. do 31.08.1987 r. i od 1.07 1988 r. do 31.03.1992 r. J. D. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...). Ten okres został uwzględniony przez organ rentowy do okresów ubezpieczenia, uwzględniono też dochody na podstawie poświadczenia ZUS II Oddział w W. Wydziału Kapitału Początkowego w L., z którego wynika, że podlegał ubezpieczeniu społecznemu z tytułu zatrudnienia na pełny etat. Wskazana została również wysokość podstawy wymiaru składek za lata 1983-1989 (k. poświadczenie k. 21, wykazy k. 75, 76 (...)). Natomiast od 1.01.1990 r. przedsiębiorstwo to odprowadzało składki na ubezpieczenia społeczne na podstawie deklaracji bezimiennych i biegła w opinii przyjęła minimalne wynagrodzenie obowiązujące w tym okresie.

W okresie od 1.07.1992 r. do 28.02.1993 r. J. D. zatrudniony był w (...) w W. w wymiarze 1/2 etatu. Ten okres został uwzględniony przez organ rentowy do okresów ubezpieczenia, uwzględniono też dochody na podstawie poświadczenia ZUS II Oddział w W. Wydziału Kapitału Początkowego w L., z którego wynika, że podlegał ubezpieczeniu społecznemu z tytułu zatrudnienia i wskazano wysokość podstawy wymiaru składek (k. poświadczenie k. 31, wykazy k. 75, 76 (...)).

Kolejne poświadczenie ZUS II Oddział w W. Wydziału Kapitału Początkowego w L., dotyczy podlegania ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej od 1.04.1993 r. do 31.12.1998 r. Wynika z niego, że J. D. podlegał ubezpieczeniu społecznemu z tego tytułu. Wskazano też wysokość podstawy wymiaru składek (k. poświadczenie k. 35, wykazy k. 75, 76 (...)).

Wskazany powyżej stan faktyczny dał podstawę do podwyższenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wnioskodawcy do 131,43 %. Wartość ustalonego kapitału początkowego na dzień 1.01.1999 r. wzrosła z 134.349,38 zł do 148.404,63 zł. Po dokonanej waloryzacji kapitału początkowego, wzrosła też wysokość emerytury J. D. do (...) zł., zgodnie z opinią biegłej z zakresu rachunkowości i finansów.

Sąd zważył, co następuje:

Spór w sprawie niniejszej sprowadzał się do kwestionowania przez odwołującego się obliczenia wysokości emerytury, w związku z tym, że nie był on w stanie zweryfikować wysokości emerytury przez brak informacji o wysokości odprowadzanych przez niego składek na ubezpieczenia społeczne w okresie zatrudnienia. J. D. żądał, by organ rentowy wydał mu zaświadczenie o wysokości odprowadzanych składek na ubezpieczenia społeczne z okresu jego aktywności zawodowej.

Należy wyjaśnić, że zakres obowiązków organu rentowego i wnioskodawcy, ubiegającego się o świadczenie, reguluje rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. Nr 237, poz. 1412).

Zgodnie z § 10 tego rozporządzenia zainteresowany zgłaszający wniosek o emeryturę powinien dołączyć do wniosku dokumenty stwierdzające: datę urodzenia, okresy uzasadniające prawo do świadczenia i ich wysokość, wysokość

wynagrodzenia, dochodu, przychodu i uposażenia, przyjmowanych do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń, okoliczności niezbędne do ustalenia świadczeń przysługujących z zagranicznych instytucji ubezpieczeniowych, jeżeli umowy międzynarodowe, których stroną jest Rzeczpospolita Polska, tak stanowią. Dokumenty te nie są wymagane, jeżeli konto ubezpieczonego zawiera dane pozwalające na ustalenie prawa i wysokości świadczenia lub jeżeli zostały złożone w organie rentowym dla celów ustalenia kapitału początkowego albo prawa lub wysokości świadczeń na podstawie ustawy lub odrębnych przepisów.

Natomiast § 21 tego rozporządzenia stanowi, że środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Zgodnie z obowiązującymi do 1.01.1990 r. przepisami zakłady pracy zobowiązane były rozliczać co miesiąc składki na ubezpieczenia społeczne pracowników na podstawie deklaracji rozliczeniowej, przy czym uspołecznione zakłady pracy miały obowiązek w deklaracji wskazać kwotę składek i liczbę ubezpieczonych. Tylko nie uspołecznione zakłady pracy miały obowiązek przedstawiać imienny wykaz zatrudnionych pracowników. Uregulowane to było w § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 1975 r. w sprawie opłacania składek na ubezpieczenie społeczne pracowników i na cele emerytalne oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego wypłacanych przez zakład pracy obowiązującego od 1.01.1976 r. do 31.12.1987 r. (Dz.U. Nr 45, poz. 239) oraz w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1987 r. w sprawie zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego oraz składek na to ubezpieczenie obowiązującego od 1.01.1988 r. do 31.12.1989 r. (Dz.U. Nr 37, poz. 211).

Obowiązujące od 1.01.1990 r. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (Dz.U. Nr 7, poz. 41 ze zm.) w § 12 przewidywało, że zakłady pracy (bez rozróżnienia na uspołecznione i nie uspołecznione) zatrudniające nie więcej niż 20 pracowników dokonują imiennego zgłoszenia do ubezpieczenia każdego pracownika nie później niż w ciągu 10 dni od jego zatrudnienia, z tym, że Oddział ZUS może zwolnić zakład pracy z imiennego zgłaszania do ubezpieczenia. Natomiast zakłady pracy zatrudniające powyżej 20 pracowników lub zwolnione z imiennego zgłaszania do ubezpieczenia zgłaszają pracowników do ubezpieczenia w deklaracji rozliczeniowej przez podanie łącznej liczby pracowników zatrudnionych w ciągu okresu, którego deklaracja dotyczy.

Zgodnie ze wskazanymi przepisami, J. D. nie może domagać się od organu rentowego, by przedstawił mu wykaz odprowadzonych składek na ubezpieczenia społeczne. To jego bowiem obciąża obowiązek dołączenia do wniosku o emeryturę dokumentów stwierdzających okresy uzasadniające prawo do świadczenia i ich wysokość, wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu i uposażenia, przyjmowanych do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń. Natomiast środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Ograniczenia dowodowe zawarte w § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. Nr 237, poz. 1412) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 02 lutego 1996 r., II URN 3/95, OSNP 1996/16/239). Jednak zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 9 stycznia 1998 r., II UKN 440/97 (OSNP 1998/22/667) zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych.

Zgodnie z tym stanowiskiem, Sąd zebrał w miarę posiadanych możliwości, akta osobowe i dokumenty finansowe świadczące o zatrudnieniu i uzyskiwanym przez odwołującego się wynagrodzeniu w spornych okresach. Posłużyły one

biegłej sądowej do wyliczenia podstawy wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne w udokumentowanych okresach i wyliczenia emerytury odwołującego się. Dalej idące żądania wnioskodawcy nie mogą być uwzględnione.

Zgodnie z treścią art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2021 r. poz. 291 ze zm.) emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

Natomiast w myśl art. 25 ust. 1 ustawy podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40 a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Jak stanowi art. 173 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2021 r. poz. 291 ze zm.), kapitał początkowy jest obliczany dla każdego ubezpieczonego urodzonego po 31.12.1948 r. a przed 01.01.1999 r., opłacającego składkę na ubezpieczenia społeczne lub za którego składkę tę opłacał płatnik składek. Stanowi on rodzaj rozliczenia z systemem ubezpieczeń społecznych obowiązującym przed 1999 r. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 01.01.1999 r. Stosownie do art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Do podstawy wymiaru świadczenia przyjmuje się zatem składniki wynagrodzenia (przychód, dochód), które w rozumieniu przepisów o podstawie wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, obowiązujących we wskazanym przez wnioskodawcę okresie, podlegały składce na ubezpieczenia społeczne.

W oparciu o wskazane przepisy, biegła wyliczyła wnioskodawcy kapitał początkowy oraz wysokość emerytury. Organ rentowy nie zgłaszał zastrzeżeń do tych wyliczeń, a zastrzeżenia zgłaszane przez odwołującego się były nieuzasadnione. Wnioskodawca nie przedstawił za sporne okresy zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacji ubezpieczeniowa ze stosownymi wpisami o wysokości uposażenia, ani innego dokumentu, na podstawie którego można byłoby ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Sąd uznał opinię biegłej za miarodajny dowód w sprawie i uwzględnił przy orzekaniu.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzeczono, jak

w sentencji wyroku w pkt. 1., natomiast na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzeczono, jak w pkt. 2.